

оналната специфика на групата – напр. мечкари, лъжичари, кошничари (сепетджии), хасърджии, гребенари (кангляри), агупти, чилингири, демирджии, бакърджии, калайджии, бургуджии, звънчари, въглищари, джамбази и др. Отразени са и специфични особености на групата – според имотното състояние те са: златари, ловари, „голи“ цигани (най-бедните), пуланголари (боси); дръндари (от звука, чуващ се при чепкане на вълна), къткаджии (музиканти) и т.н. Дадени са и обидни етноними – сепетчии (семкаджии), ешекчии (магарета), джоревци (катъри), джоджови (ниски), кале маля (черни мухи), далѹта (загубени) и т.н. Родовите са от името на джинса: Дернелии, Бузняря, Башалде, Дудулари, Бончолар, Рибкулари, Панчолар, Милитари и др. Други етноними – футаджии (името им е от престилката – фута, която носят жените), фереджилии (жените носят фереджета), загунджии (омагьосващи, омайващи), фичери (двойко тълкуване – мъдри, предводители или бедни, скитници), цуцумани (цигани, турци, „не са от нашите“) и др. (Марушиакова 1991: 12-21; Иванова, Кръстев 2008: 12-13).

Циганските групи като социокултурни образувания не са закостенели, а в тях постоянно протичат процеси (както в миналото, така и в настоящето, със сигурност и в бъдеще). От една страна става разделение на отделни субгрупи, възникващи на семейно-родови или териториални признаци. От друга – отделни обособени субгрупови образувания се обединяват, като придобиват характерните черти на нова група. Например метагруповата общност на рударите приема характеристиките на група с двете основни подразделения. Като цяло границата между отделните субгрупи избледнява, те са вече равнопоставени и е налице един процес на общо групово самосъзнание.

Като илюстрация за формиране на нова група могат да послужат т.нар. „голи“ цигани. Представители са на маргинализирана етническа общност, ситуирана от векове на дъното на социалната йерархия. Не се допускат за постоянни жители на Сливен до края на XIX - началото на XX век. Наричат ги „голи“ поради изключителната им бедност.

Тяхното субгето е в южната част на сливения квартал Надежда в обособено пространство, затворено от три страни с ограда откъм индустриалната зона. Останалите цигани/ роми избягват всякакви контакти с тях, не поддържат съседски отношения. Циганите музиканти, които живеят в същия квартал, им казват лахо, те не са влахички. Самите те също не се самоопределят като влашки. В гражданските регистри от края на XIX век до 60-те год. на XX век „голите“ цигани никога не се определят като влахички, а като цигани мохамедани. При направените изследвания в края на XX век се установява тяхната генетична принадлежност към миллета и циганите музиканти. За конструирането на „голите“ като нова група Илона Томова формулира хипотезата, че изключително ниският социален статус и отхвърлянето им от останалите цигани се дължи на предубеждението, че жените им до Освобождението